Zeker was
ik daarvan nog niet, doch ik hoopte het aanstonds te mogen
weten, dan kon ik verder gaan.
Ik herinnerde mij, dat ik alles nabeleefde en ineen zonk, toen
ik tot dat reptiel gekomen was. Maar nu wilde ik eerst weten
waar ik eigenlijk was. Ik betastte mijzelf, kneep mij in het
lichaam en voelde, dat ik in mijn stoffelijk organisme leefde.
221
Waarachtig, ik ben in mijn cel, in de duisternis. Toen ik mijn
hoofd voelde werd ik heel gelukkig. Ook mijn armen en beenen
waren in mijn bezit, ik was dus niet verongelukt, ook niet gestorven,
dat had ik door de meesters beleefd. Dat ondier was een
schijngestalte, doch de werkelijkheid daarvan had ik gevoeld.
Nu hoorde ik mijn eigen hart kloppen en voelde mijn bewustzijn
terugkeeren. Van blijdschap rolden mij de tranen over de
wangen. Hoe gelukkig was ik, dat het normale bewustzijn nog
in mij was. Door mijn blijdschap en tranen ontspande mijn
lichaam en ik kon weer wat ruimer ademhalen.
Toen wilde ik weten, of ik nog steeds op mijn rustbed lag. Neen,
mijn rustbed voelde ik niet, mijn handen betastten den grond.
Was ik wel in mijn cel? Dit moest ik weten, of ik kreeg geen
rust. Hierop volgde een rondgang door deze duisternis. Ik kroop
van links naar rechts, naar het midden en ging ook daar weer
uit. Ik zag alleen in een diepe duisternis en nog steeds had ik
mijn rustbed niet gevonden. Doch iets was mij duidelijk, ik was
bezig te zoeken en mijn denken was normaal. Het gevoel dat in
mij was, behoorde tot het normale bewustzijn. Ik rustte wat uit
en begon daarna opnieuw te zoeken. Mijn lichaam was door dat
rondkruipen hevig vermoeid, maar toch hield ik vol, ik moest
weten waar ik was. Na lang heen en weer, links en rechts, voor
en achteruit gekropen te hebben, vond ik eindelijk mijn rustbed
terug. Met al de krachten, die nog in mij waren heesch ik mij
omhoog en zonk ineen. Daarna trad ik tegelijk buiten mijn
organisme en leefde nu in die andere wereld. Een waarschuwend
gevoel zei mij, dat ik de werkelijkheid zou beleven. Ik bevond
mij in een machtige ruimte, maar ik was weer heel alleen.
Toch was er eenig licht, doch dat licht verduisterde. In deze
leege ruimte ging het leven vormen aannemen en zich verdichten.
Naarmate het zich verdichtte, trad tevens de duisternis in.
Toen het heel duister was, zag ik gestalten en zelfs holen en
krotten, waarin menschen leefden. Deze menschen hadden op
aarde geleefd en waren nu astrale demonen, waarvan Dectar mij
had verteld. Toch voelde ik mij heel rustig en trad wat naderbij,
want ik wilde er meer van weten.

Hoe is het mogelijk, dacht ik, het zijn menschen en toch afschuwelijke monsters. Toen ik mij op die lichamen instelde, zag ik hun bloed en kon ook hun innerlijke leven volgen. Deze menschen waren als duivels en zooals zelfs dieren niet konden zijn.
Tot mij kwam: „Hun leven is onbewust, zij weten van hun eigen bestaan niets af en zijn gereed je te bespringen.”
Deze verklaring was weer van mijn leider en daarvoor was ik heel dankbaar. Ik leefde dus in de werkelijkheid. Toen ik naar hun doen en laten stond te kijken, begreep ik het ellendige van hun duister leven. Wat zij deden was niet menschelijk, zelfs een dier leefde anders. Doch dat onmenschelijke hield mij gevangen en op dit oogenblik had ik mijzelf al weer vergeten. Zij voelden dat ik hen gadesloeg en stormden op mij af.
Nu had ik mijn concentratie moeten instellen en mijn kennis der magische wetten moeten gebruiken. In het bewustzijn van al deze krachten, had ik hen allen kunnen weerstaan en een open strijd aanvaarden. Doch een plotseling opkomend gevoel deed mij anders besluiten en ik nam de vlucht. Door al die holen en krotten zocht ik mij een weg, doch ik voelde, dat zij mij zouden insluiten. Onderweg botste ik ergens tegen op, zoodat mijn hoofd pijn deed. Onder mijn vlucht stelde ik mij weer op hen in, want ik wilde weten of zij mij volgden. Zij hadden mij geheel ingesloten, een nieuwe en weer andere angst overrompelde mij en ik zonk bewusteloos ineen.
Toen ik wakker werd en wilde weten waar zij waren, zag ik, dat de duisternis om mij heen was, doch een andere dan die, waarin ik was geweest. Hadden de demonen mij niet vernietigd? Waar was ik? Ik leefde weer in een duisternis. Was ik nog in die wereld? Toen ik mijn rustbed voelde, was het mij duidelijk, dat ik weer een nieuw wonder had beleefd. Wie had mij naar mijn cel gebracht? Een schrijnende pijn voelde ik in mijn hoofd. Wat ik daar had beleefd, moest tevens mijn organisme beleven. In die bewusteloosheid was ik weggebracht, het kon niet anders. Nu kreeg ik antwoord, naast mij sprak een stem en ik hoorde: „De meesters hebben u kunnen bevrijden, in hun handen loste u op, of die demonen hadden u gedood, wat het breken van het
223
koord beteekent.”
Mijn leider had mij gevolgd en ik was heel gelukkig. Nu begreep ik heel veel, ook al waren er krachten, die ik nog niet kende.
In mijn hoofd was nu een leegte gekomen en mijn pijnen minderden. Een weldadige kracht ging nu door mij heen en dit waren de krachten van het hoogere bewustzijn. Ook daarvoor dankte ik mijn leider. Hij gaf mij nu te kennen, dat Dectar mij spoedig zou komen halen en dat hij zeer tevreden was. Toen legde ik mij neer en sliep in.
« # *

alles in de steek om haar bij zich te hebben, doch dat gaat niet. De Wienerin wil hem voor geen geld kwijt en dat doet hem goed, hij heeft haar en van deze liefde, voelt Jeus, krijgt hij niet genoeg en kan hij op aan. Dit kind belazert hem niet, ook hij niet, voor geen geld van de wereld zou hij iemand anders willen, in zijn hart is het één jubel.
Eindelijk, Crisje, heeft hij zijn meisje gekregen, eindelijk! Maar hij moet hard werken, eens in de week kan hij met haar uit, doch zo nu en dan zal zij hem aan de garage komen bezoeken. En je moet zijn meisje eens zien, een Magdalena is het. Bemard zei het zelf. Maar ook Bemard, Hendrik en Gerrit hebben daar hun meisje gevonden, ze werden bestormd, de jongens van Crisje, ze staan er best op, de andere jongens daar werden dood geslagen.
Jeus moet weer naar das alte „Kasteel” met de Gravin. Ze vraagt hem of ze naast hem mag zitten, dan kan zij met hem praten. Maar natuurlijk. Jeus rookt lekkere sigaretten, hij praat met de dame, maar ze moet zich niets verbeelden, hij heeft zijn meisje. Hij denkt niet eens, dat dit leven iets van hem wil, voor hem is dit een best mens, zoveel mensen willen naast je zitten om met je te praten en dat zijn meestal goeie' mensen. Ook dit is een best mens en wat die portier heeft gezegd, is maar eigen kletspraat. Maar dan valt er meteen, als hij naar das Kasteel kachelt:
„Haben sie schon Bekanntschaft, Jozef?”
„Bekanntschaft? En of, aber natürlich. Ich habe eine Wienerin.”
„Ach so. Schon lange?”
„Lange? Schon lange? Nein, erst drei Tage. Aber sie ist entzückend, Gnadige. Wunderbar ist mein Madchen.”
„Sie lieben sie?”
„En of, furchtbar.”
„Ist das denn möglich in drei Tage, Jozef?”
„Ja, ich bin ganz verrückt, Frau Grafin.”
Stilte. Is dat wat? Heb ik iets verkeerds gezegd, denkt Jeus? Waarom zwijgt ze ineens? Daar is het Kasteel. Hij moet met haar koffiedrinken en nu stelt hij vast, dat de Gravin hem bekoekeloert. Wat wil dit leven van hem? Wat wil dit rijke duifje van hem, zijn leven? Wat wil dit rijke kind met zo'n arme chauffeur beginnen? Hij denkt aan Irma. Ja, dat zou je wel willen, hé? Heb je ook 'n pak slaag gehad? Maar dan moet je niet bij mij komen om troost te zoeken, dat doe je niet, dat moet je voor jezelf uitvechten, ook ik heb dat toen gedaan. Ja zeker? Als je mij hebt, d

Wanneer de duisternis voor het nieuwe licht wijkt, als demonen tot inslapen zijn gedoemd, als mijn bloed tot rust is gekomen en Isis ontwaakt, de Godin haar stralenkrans op je liefelijk hoofd neerlegt, dan lieve Lyra, ben ik gereed met mijn werk en zullen wij „ingaan”, dan zal je ontvangen en zijn wij tusschen „leven en dood”. Dan kom ik je halen en ontvang je „Dood en Leven”, omdat je dienen wilt.”

Mijn leider zweefde in ons midden en wilde, dat ik ook haar gelukkig maakte.

309

Ik zei tot Lyra: „Kom aan mijn hart, Lyra, en zie hoe eens ons leven zal zijn.”

Zij omarmde mij en ik haar, doch tusschen ons beider hart leefde en ontwaakte de Lotus. Haar licht overstraalde onze liefde, en onze harten smolten ineen, de stilte kwam in ons, dieper, inniger dan alle aardsche machten en krachten tezamen. In haar ziel leefde de eeuwige liefde, in haar oogen zag ik het geheele universum vertolkt, haar hart sprak tot mij, en de betoovering, het gelukzalige één-zijn met Amon-Ré ontwaakte, want onze zielen aanvaardden deze heilige uitstraling. **Voor een kort oogenblik leefden wij in de ruimte, en wij zagen Tempels en de engelen die daar leefden.**

„Eens, lieve Lyra, zullen wij zijn als de Lotus. Ons licht is dan helder, onze gewaden zijn van één maaksel, geweven door onze daden, die alleen daar gedragen worden, waar mijn Moeder leeft.

Bewaar de Lotus, lieve Lyra, als zij oplost dan kom ik je halen en zullen wij sterven. Hoe dank ik de Goden.

O, mijn ziel, vraag niets, mijn haat zal ik overwinnen en hem op waardige wijze tegemoet treden. Mijn strijd zal in de liefde gestreden worden, want ik wil dienen en met jou komen tot één leven, één voelen en begrijpen, eerst dan is onze liefde volmaakt.

Ik zal mijzelf overwinnen, Lyra, en mijn geheele wezen in jouw handen neerleggen en je zult over mij waken, zooals de diepte van je „Moederliefde” in je is. Dan gaan wij „in”, Lyra, en zal ons leven gezegend zijn.

Koningin van mijn hart, ben je overtuigd, dat ik mijzelf overwinnen zal? Voel je, dat ik eerst nu gered ben? Je leeft in en om mij, voor ons geluk zal ik dienen. Je voelde nu, dat ik zou komen, ook straks zal je het mogen weten. Ik moet heengaan,

Lyra, mijn meester laat het mij voelen.”
„Ga, mijn lieve Venry, ga maar, ik zal wachten.”
Ik ging heen, Lyra leefde echter dicht bij mij. Zij behoorde mij toe en daarvoor dankte ik de Goden. Onberekenbaar zijn de
310
■wegen, die de Goden ons dwingen te bewandelen, zij kunnen ons door leed en smart voeren, doch tevens door het geluk. Ik begreep alles, deze genade voelde ik, mijn dienen zou volmaakt zijn. Ik zou mijn tweelingziel moeten verdienen, alle menschen zouden dit beleven. Wij waren hierin bewust. Een ieder beleefde zijn eigen oorzaak en gevolg, zijn verlangens. Allen waren op weg die ziel te ontmoeten, die één deel, één hemel, één Tempel, één ruimte uitmaakt voor beiden, waarin zij leefden. Ook wij waren op weg om al dat machtige te verdienen.
Ik keerde naar mijn woning terug, want ik wilde in mijn eigen omgeving alles nabeleven. Toch moest ik voorzichtig zijn, ook al bezat ik macht en was de Pharao mij genegen. Nog steeds was mijn Vader de Opperpriester van den Tempel en zijn haat demonisch. Nog waren het wonderen voor hen allen, doch straks konden zij mij krankzinnig verklaren, en voor dien tijd moest ik gereed zijn. Ik bezat gaven, waarvan zij allen niets begrepen. En hierin lag het gevaar en dat waren dan ook de gedachten, die nu tot mij kwamen. Op natuurlijke wijze zou ik mijn geestelijk wapen op hem richten, de strijd, dien ik zou strijden, vond ik prachtig en hoogst natuurlijk. Door mijn leider zou ik zegevieren. Ik dankte hem voor alles, ook voor dit geluk en zou mijn best doen.
De weide.
De zon was reeds lang onder, op Isis was iedereen ingeslapen en ik maakte mij gereed om uit te treden. Mijn leider waakte ■over mijn stoflichaam en zou mij vertegenwoordigen, indien het noodig was. Allereerst ging ik naar Dectar. Toen ik bij hem kwam, verwachtte hij mij in den geest, ook bij zijn organisme bleef bewaking, anders was het niet mogelijk voor hem om heen te gaan.
Ik hoorde tot mij zeggen: „Denk niet, Venry, dat dit niet tot ons werk behoort, ook deze gebeurtenissen hebben beteekenis, anders zou ik mij niet met aardsche gevoelens en verlangens bemoeien. Hoever ik nu vooruit zie, kunt gij niet peilen, doch weet, dat voor Dectar dit bewustzijn noodig is.

occult white rope

Ga nu heen, over zijn stoffelijk kleed wordt gewaakt, de astrale muren van Isis houden u niet meer gevangen.”
Dectar straalde van geluk toen hij mij zag en zei: „O, Venry, hoe kan ik je dit alles vergoeden.”
Ik vertelde wat ik had gehoord en hij begreep mij.
„Als ik nu ontvangen mag, Venry, wellicht ben jij later de gelukkige

en weet ik van al dit wonder baar lijke niets meer. Maar
ik beloof je, wanneer ik gaven zal bezitten, dan zal ik mijn best
doen.”

Wat is dat? Hij ziet, dat zijn aardsche lichaam gaat leven en
toch heeft hij er niet aan gedacht. Hij staat er buiten, maar
wordt erdoor in het aardsche gesmeten, de schok raakt zijn
evenwicht en hij stort in. Hij voelt een ander mensch in en om
zich heen en hij vraagt zich af, wat er intusschen is geschied,
hij móet het weten. Wie is er in zijn lichaam gestapt? Hij
201
tracht zich te oriënteeren en neemt waar, dat een ander bezit
van zijn lichaam heeft genomen. Hij spant zijn krachten in om
dien ander eruit te verwijderen en er ontstaat een gevecht,
waarin hij zijn tegenstander niet kan overwinnen.
„Eruit,” schreeuwt hg den ander toe, „weg, uit mijn lichaam.”
De mensch, die bezit heeft genomen van zijn stofkleed, roept:
„Stommerik, dit leven behoort je toe, niet dat waarin wij
leven. Nu zal ik voor jou leven, ik ben heer en meester in dit
organisme.”
De magiër verzet zich, er ontstaat een vreeselijk gevecht, zoodat
de andere priesters hem hooren en hulp willen verleenen.
Is dat onze meester? Wat doet hij vreemd. Hij stapt zijn cel
uit en wil eten en drinken hebben èn een vrouw. Hij wil nog
even van het leven genieten. Hun meester eet zich vol, drinkt
voor vier menschen tegelijk, wat voor hen een groot raadsel is.
Hoe is de man veranderd, dit is hun meester niet. Vrouwen
moet hij hebben, hij wil léven!
Men vraagt hem waarom hij zooveel eet, maar hij geeft hun
geen antwoord. De meester gaat heen en hij wil voortaan
zijn eigen leven beleven. Hoe ze ook praten, het helpt hun
niets, hij kan doen wat hij zelf wil. De man is ontzettend
veranderd, maar hij is kalm, de demon in hem kent de wetten.
De magiër is bezeten. Een ander leeft in zijn stoflichaam en
die ziel kan hij niet verwijderen, hij heeft door enkele karaktereigenschappen

afstemming op dit leven. Hij leeft in zichzelf,
tot in zijn onderbewustzijn is hij afgedaald, kan niet
hooger komen dan tusschen den vierden en vijfden graad
van slaap, de eerste drie graden heeft de demon in bezit genomen
en deze houdt hem gevangen. De priester is een gevangene
in zijn eigen lichaam. Toch wil de priester denken
en hem boven zijn gedachten niet laten voelen, hij moet trachten
zichzelf vrij te maken en denkt na, hoe daartoe te komen.
Hij hoort het wonderbaarlijke gesprek van de priesters, hij
hoort alles, maar kan zelf geen woord spreken, de ander
vangt zijn voelen en denken op en volgt zijn eigen zin.
De priester is eerst ontzettend bedroefd, hij voelt en kent
202
nu zijn toestand en begrijpt in welken graad hij gevangen
zit.
Van het eten, dat de demon tot zich neemt, zuigt hij iets op,
hij heeft nog steeds zijn eigen verlangen, maar moet met hem
in alles deelen, de demon eischt de overmacht. Diè leeft in
het organisme en niet hij. De vrouwen vindt hij ontzettend,
maar niets kan hij uitrichten, hij moet alles goed vinden. Het
gevoel ervan dringt tot hem door en hij weet, wat de demon
van plan is tot stand te brengen. Op deze wijze zal het lichaam
spoedig uitgeput zijn. Moet hij die lasten en narigheid met
hem beleven? Hij zal zich er tegen verzetten. Hoe gaarne had
hij zijn studie willen voortzetten? Hij walgt van dien hartstocht
en toch, dit alles te beleven vindt hij ook weer niet onaardig.
Indien hij zich maar even kon vergeten.
De leerlingen volgen hem, doch de demon trapt hen van zich
af, zoodat ze hun meester niet meer kennen. Hij is voor hen
volslagen bezeten, ook al begrijpen ze er niet alles van, omdat
ze die wetten nog moeten leeren kennen. Maar ze kennen deze
menschen. Tal van menschen doen als hun meester, in hen
spreekt een ander ik. Is de meester .... verder komen ze
eigenlijk niet en geven het over.
De man boven in hem lacht om alles, hij leeft zich uit en is
op aarde, niets ontrukt hem dit organisme. Maar de magiër
leert denken zonder te worden gevoeld, hij heeft een weg gevonden
om buiten zijn bewaker om toch te kunnen denken.
Die boven hem leeft ziet het daglicht, hij leeft in het duister
en is toch zichzelf bewust van zijn eigen leven. Hij moet zich
vrij maken van zijn eigen gedachten, hij moet walgen van al
dien hartstocht, eerst dan komt hij van hem los, zijn gedachtenleven
is dan te ijl voor hem. En op een onverwacht oogenblik
moet hij handelen, straks zal dat leven zich vergeten. Zooals
hij, die hem gevangen houdt, moet hij handelen, hij zal een
tegenkracht opbouwen, een tweede ik.
Zijn leerlingen gaan verder, zij zetten hun studie voort en hij
denkt aan hen. Armen en beenen worden doorstoken, enkelen
zijn heel ver en hebben zich als hun meester opgesloten, ook
203
i

zij zullen hun occulten tol betalen. Anderen genezen, ze hebben hun concentratie opgevoerd en kunnen ziekten overwinnen, hun Tempel krijgt aanzien en beteekenis. De school wordt grooter, steeds meer mannen willen deze studie volgen. Hun meester is voor hen gestorven, hem kunnen zij niet helpen, de demon voert het lichaam zoover mogelijk van hen vandaan. Zouden ze hem overmeesteren en opsluiten?

Wij gaan vanuit de krankzinnigheid naar het licht, het sferenlicht of het sferenbewustzijn.

Vele jaren gaan voorbij, het kind leeft verder, maar toch zal eens die tijd komen, dat moeder

97

en kind worden verbonden. Hartverscheurende tooneelen heb ik gezien. Kinderen die naar hun vader en moeder vroegen en wanneer men dan weet dat moeder en vader een afschuwelijk leven op aarde hadden geleefd, dan behoef ik je niet te zeggen hoe droevig dit alles is. Maar ik zag ook andere toestanden, gelukkige, heel gelukkige. Een dergelijk gelukkig geval, waarin de moeder met haar kind werd verbonden, zal ik je beschryven. Mijn kleine meid was zoo ver en ook de moeder, dat zij met elkander verbonden konden worden. De tijd daarvoor was bepaald en met een gids zouden wij haar moeder gaan bezoeken. Haar moeder was kort nadat het kind de aarde had verlaten, gestorven. Zij kwam hier niet bij haar kind in dezelfde sfeer, maar leefde onder die van haar kleine schat. Doch een moeder, die weet hoe zij haar kind zal kunnen bereiken, doet alles en zal spoedig zoo ver komen. Wanneer zij echter in de duisternis leeft, gaan er vaak honderden jaren voorbij, voordat zij zoo ver zijn. Deze moeder had de

eerste sfeer bereikt en het kind leefde in de tweede. Ze werd naar een verbindingstoestand gebracht en wij daalden tot haar af, gingen dus elkander tegemoet. Dat weerzien is voor de moeder en het kind een groot geluk. Zij, die moeder zijn, kunnen dit gevoel het dichtst benaderen. Zij voelen die groote kracht en weten en kennen de heiligheid van deze verbinding. Moederliefde is de krachtigste liefde, die wij hier kennen, totdat ook deze liefde in sferenliefde, de Universeele liefde, zal overgaan en wanneer dit geschiedt, voelt de moeder voor haar kind, de vader voor zijn zoon, de zuster- en broederliefde. Heerlijk was dit weerzien. Op verren afstand zag ik de moeder naderen, zij werd begeleid door een zuster in den geest. Nog zagen zij elkander niet, maar wij kwamen steeds dichterbij. Plotseling zag het kind de moeder, zij vloog op haar af en het lieve kleine meisje lag in moeders armen. Ik beleefde een weerzien in het leven na den dood en ik dacht aan mijn eigen binnentreden en voelde al dit groote en heilige geluk. Wij bleven in de natuur wandelen en toen de tijd van vertrek was aangebroken, voegden wij ons bij

98

haar en stelde de moeder mij vele vragen. Hoe dankte zij mij, dat ik zoo goed voor haar kind zorgde, zij zou dat later alles weer goed maken. Zij zal dan mijn weg volgen en aan andere kleinen haar liefde, haar reine moederliefde geven. Zoo leert en geeft de één zich aan den ander en dat is dienende liefde. Zoo komen we schrede voor schrede vooruit en zullen het zomerland, dat in de vierde sfeer is, bereiken. Daar zullen we een hoogere liefde voelen en daar zijn we bevrijd van alle aardsche gedachten, om eerst dan in het geestelijke leven over te gaan. Hoe het daar is, dat heb je zelf reeds beschreven, zoodat ik er niet over behoef te spreken. Wij keerden terug naar onze sfeer, daarna, na langen tijd, terwijl mijn lief kind in moeders handen was overgegaan, ben ik mij in andere toestanden gaan bekwamen. Ik maakte een nieuwe reis en wel met moedertje en Greetje tezamen. Zoo zal ik steeds doorgaan mij voor anderen te geven. Verder hoop ik hier op aarde een taak te ontvangen om anderen te mogen beschermen. Dat zal echter nog lang duren, want ik moet mij nog veel eigen maken. Doch ik ben op een weg, die opwaarts klimt naar voor mij nog onbekende oorden. Wanneer ik nu in de sferen zal zijn teruggekeerd, ontvang ik ander werk. Moeder is steeds bij mij en zal steeds bij mij blijven. Nu ben ik bijna aan het einde van mijn kort verhaal gekomen. Heel gelukkig zullen allen zijn, wanneer wij eenige menschen van ons leven overtuigen.

Beste Jozef, veel zou ik nog willen zeggen, maar ik moet ophouden. Ik beschreef slechts flitsen, kleinigheden; ik zou over mijn leven reeds een groot boek kunnen vullen, maar er wachten anderen. Ik zie hier een broeder naast mij staan, die je wil spreken en dus zal ik even ophouden. Hij zal alles

met zijn eigen leven onderstrepen en meer te vertellen hebben
dan ik. Zijn leven is anders, omdat elk leven zich in een
andere afstemming bevindt en elkeen weer andere aardsche
eigenschappen heeft af te leggen.”
Even werd nu opgehouden en werd ik met een andere intelligentie
verbonden. Daarna ging Jeanne verder: „Ik heb veel
99
mogen beleven in de weinige jaren dat ik aan deze zijde leef.
Hoe is dan het leven van hen, Jozef, die de vierde, vijfde,
zesde en zevende sfeer hebben bereikt? Wat weet ik van de
eeuwigheid af ? O, het is nog zoo weinig en toch, ik zeide het
zoo even, zou ik aan het vertellen kunnen blijven. Maar al die
millioenen wezens, die in de hoogere sferen leven, die lichtende
gestalten, zij willen de menschheid helpen, want alles,
wat je zult en kunt ontvangen, gebeurt door hun krachten
en leiding. Veel zal ik voor je bidden en ik hoop, dat God je
de kracht mag schenken, veel aan de menschen te geven.
Nogmaals Jozef, het zijn slechts flitsen. Nu neem ik afscheid
van je, maar zal van tijd tot tijd, wanneer het voor mij mogelijk
is, tot je terugkeeren. Werk, werk in den geest. Je doet
ons werk en er zijn velen, die je kunt helpen. Ik wensch je
geluk en veel licht toe. Vaarwel, Jozef. Ik dank den meester
voor zijn groote hulp. Je Jeanne.”
Jeanne was heengegaan. Zij leeft en zal blijven leven. Eens
zullen wij bij haar zijn en voor eeuwig bij haar blijven, bij
hen, die ons zijn voorgegaan. Jeanne keerde naar haar moedertje
en Greetje terug en ik had opnieuw wijsheid in den
geest ontvangen van een, die ik op aarde had gekend.
Wie het eeuwige leven „voelt”,
Voelt zich veilig.
ALCAR
100

171
moet leeren. Maar om het in het „niets” „alles” te zijn is mijn
ervaring en die zult gij u eigen maken. Daarvoor aanvaardt gij

het kind in u, doch vergeet ook uw ouderdom niet, want beide
zijn één. Wilt gij dat beleven en daarin terugkeeren, dan moet
gij u zelf kunnen afleggen. Is dat nu zoo moeilijk?
Tusschen „leven en dood”, mijn vriend, leeft de werkelijkheid,
al dat andere is slechts tijdelijk en sterft. Afgunst, hartstocht,
leugen en bedrog ontsieren dit gebouw en de reine bezieling ontbreekt,
omdat hun harten voor de Goden gesloten blijven. Als
gij de duisternis binnentreedt, dan ben ik bij u en ik zal u helpen
denken. Ga nu echter slapen, doch alleen uw stoffelijk lichaam
gaat in rust, want gij zelf zult uittreden, om anderen te helpen,
die uw hulp noodig hebben. Geef hun het leven terug; uw pad
zij verlicht, omdat u dient, „Hem” dient, waaruit wij allen zijn.
Het gevoel, dat in u brandt, wijst u den weg, ook al voert het u
naar andere landen. Maar u bent bewust en gereed om alles te
ontvangen. Zij, die bewust zijn, zullen overwinnen en de schatten
des geestes beleven. Gij treedt met mij den Tempel der waarheid
binnen en met u vele anderen. Gij zijt zeer begaafd, mijn vriend,
en waard ontwikkeld te worden, doch alleen door mij. Ik groet
u, gij zijt weer alleen.”
De astrale muren van Isis. Ik kreeg mijn wapen.
Voor mij was dit een openbaring. Een groot geluk had ik zooeven
ontvangen. Ik legde mij neer en viel weldra in slaap. Onmiddellijk
begon ik te voelen en te denken en trad ik buiten mijn
lichaam. Het allereerste wat ik waarnam, was de muur, het vergiftige
wapen van de meesters. Hoe is het mogelijk, dacht ik,
om mijn cel ligt een dicht waas. Het verschrikkelijke wapen.
In welk gevaar leefde ik eigenlijk? Mijn hart klopte hevig door
al die geheimzinnigheden. En toch was ik reeds buiten mijn cel
geweest. Mijn gaven hadden tevens mijn eigen ongeluk kunnen
beteekenen. Een geest van het licht waakte over mij en Dectar.
Hoe zou ik daar nu doorheen kunnen komen? Moest ik mij
splitsen? Natuurlijk zou ik hem aanvaarden, voor mij was hij

een vriend, en bovenal mijn meester. Hier, in mijn cel, was alles
aanwezig, zei hij tot mij. In deze kleine ruimte lag het begin,
maar ook het einde van menschelijk voelen en denken. Maar
waar ligt het? Waar ligt en leeft dit diepe raadsel? Onverwachts
dacht ik het te voelen. Even hierna hoorde ik de stem tot mij
zeggen: „Concentratie, niets dan concentratie, niets en niets
anders.”
Die woorden brachten mij geluk. Nog hoorde ik: „Denk nu alles
uit u weg, het leven op aarde, maar ook mijn wereld en daar
achter ligt het. Dan kunt u gaan waarheen u wilt en met u
Dectar.”
Heerlijk, dacht ik, ook aan Dectar wordt gedacht. Toen stelde
ik mij op het „niets” in. Geheel leeg moest ik zijn. Al spoedig
was ik verbonden. Allereerst ging ik uit mijn eigen wereld, doch
dan trad ik het leven na den dood binnen. Ik zag voor mij huizen
en gebouwen, menschen en dieren en prachtig was het licht, dat
al dit leven overstraalde. Ik ging verder. Toen kwam er licht en

duisternis. Dit waren twee werelden en deze werelden smolten ineen. Opnieuw ging ik verder en ik voelde, dat ik werd geleid. En toch leefde ik nog steeds in mijn eigen cel, maar ik beleefde iets wonderbaarlijks.
Na korten tijd werd alles wazig voor mij, al die werelden losten nu op, maar ik zelf bleef bewust.
„Ga verder," hoorde ik nu in mij zeggen, „nog iets verder en u bent er. Ik breng u daarheen, straks moet u het op eigen krachten kunnen doen. Dit bewustzijn moet u bezitten; het is het bewustzijn van al deze werelden en wanneer gij dit bezit hebben de geheime en astrale muren van Isis geen beteekenis meer voor u."
Opnieuw ging ik verder en beleefde een groot wonder. Achter het waas en al die werelden zag ik nu diepe duisternis. Een overgelukkig gevoel in mij gaf mij de zekerheid, dat ik het einde had bereikt. Mijn eigen astraal lichaam was nu zoo ijl, dat ik mijzelf bijna niet meer kon zien. Doch stelde ik mijn concentratie op mijzelf in, dan was ik mij van alles volkomen bewust, maar die ijlheid bleef. Mijn geesteslichaam was nu veel ijler dan de astrale muren van Isis. Deze vergiftige muren had ik nu reeds

overwonnen.

„Zo is het goed, Jozef” ... komt er. En dan spelt het kruishout:
„U bent fout, fout, fout!”
Dat is alles. Ze weten niet waar het eigenlijk om gaat, alleen de dame zelf weet het. Maar Jeus leest in gesloten brieven. De avond valt en de dame mokt, ziet hij, maar dat moet zij weten. Ze zijn nog niet van hem af. Hij zal er morgen met Mevr. G over praten. En de volgende morgen stuift hij er heen. Hij vraagt haar op haar leven af:
„Mevrouw, wist u gisteren avond iets van haar brief af?”
„Nééñ, Jozef, waarom vraag je dat?”
„Werkelijk niet? Wist u niets? Wist u niet wat daar in stond?”
„Nééñ, ik zweer het je, Jozef.”
„Dan zal ik het u zeggen. Ze vroeg: was Jozef in trance verleden week? Want zij werd op haar vingers getikt en dat neemt deze dame niet. Ze twijfelt, niet? Zij wil niet vooruit, zij is hoogmoedig, en niet geschikt voor deze zittingen, dat leven denkt alleen maar aan zichzelf. Meester Cesarino gaf mij deze bewijzen, ik zag in de ruimte het woord en haar vraag, maar gunde haar dit bewijs niet eens.”
„Dat is een gemene streek, Jozef. Nééñ, dat wist ik niet.”
„Zo is het, mevrouw, een vuile streek is het. Maar ik zeg u, indien u er wel iets van geweten had, dan zag u mij hier niet meer terug, U werd dan hartelijk bedankt, ik laat mij hier niet behuichelen, dat kunt u haar vertellen. U moet haar zeggen wat zij in haar brief geschreven heeft, het zal haar iets anders vertellen en wellicht helpt het om haar hoofd tot het menselijke en ruimtelijke buigen te dwingen. Ik ben zuiver, dame, maar ik wil met haar drukte, haar stand en welvaart niets te maken hebben. Ik ben haar slaaf nog niet, nu zij voor vijftien gulden een tekening heeft gekocht, ook dat kunt u haar vertellen. En —
de droedels!”
„Wat is dat, Jozef?”
„Dat weet ik niet, mevrouw, wellicht weet zij het.”
Mevr. G heeft het lage van haar geestelijke zuster vastgesteld en Jeus geeft haar nog:
„Dacht u, dat de meesters mij helpen bedriegen? Dacht u, dat zij mij niet van mijn stoel hadden getimmerd, indien ik onzin verkocht? Ik zag het, mevrouw, meester Cesarino liet mij haar vraag zien en dat doet hij niet, als ik fout ben, lieg of bedrieg!”
„Je hebt gelijk, Jozef. Het is waarheid.”
„Dan wordt u bedankt en gaan wij verder.”
Er wordt in gesloten brieven gelezen, maar de mens is er niet toe
234
IHI
in staat, mocht u aan telepathie denken, om gouden letters in de ruimte te toveren als het antwoord op de vraag, daaraan dacht géén mens! Ook Jeus niet, doch hij zag het en kreeg dit tafereel door de meesters te zien. Ja, Madame W, verkoop uw onzin maar in Hongarije, wij hebben u in Holland niet nodig. Verkoop uw kletspraat ginds maar, Jeus ziet beter èn bewuster! De spiritualisten zoeken het buiten het land. Toen kwam een Engelse om alles weer goed te maken, te redden wat er te redden viel, doch toen ook zij haar fouten kreeg te aanvaarden, wisten zij het niet, die hoofden van deze club en heette

het voor velen: allemaal bedrog, eigen gedachten, dood is dood! Ze staan aan de kant van de Baronesse uit Nijmegen; lariekoek is het, weet Jeus, ze denken gaven te bezitten, maar die zijn er niet. Afblijven met je vingers als je deze zaken niet vertegenwoordigen kunt, je houdt de geestelijke ontwikkeling voor deze mensheid maar tegen. „Keert ook • niet tot een „Groot Gevleugelde" terug om hem te vertellen dat je achter de kist gelukkig bent, wanneer u op aarde de bewijzen hebt verwaarloosd," is het antwoord van de meesters! Socrates had u niets anders gezegd! Ook hem hebt ge gebroken voor de aarde, niet voor zijn leven achter de kist. Ook Jeus zal die gifbekertjes leegdrinken, maar hij weet tevens, hij dient voor een heel andere tijd en bewustwording, zover krijgen ze hem niet meer.

Enkele dagen later komt er tot Jeus: „Kom even naar Arnhem, wij hebben u hier nodig, wij hebben van u gehoord."

„Mag ik, meester?"

„Néén, Jeus, wij doen dat anders. Telefoneer maar en dan stellen wij door het stemgeluid de diagnose."

Dat gebeurt, Jeus praat met de zieke, ineens roept hij: „stop maar, u moet geopereerd worden, u zit vol met galsteen."

Ze nemen die man op, hij wordt geopereerd, de dokter vraagt: „Wie heeft u hierheen gestuurd. Het was juist op tijd. Wie?"

Ja, wat nu. Vertel op, wie was het. Wij hebben de dokter verteld, dat vader galstenen heeft. Maar wie het ons zei, dokter? Dat is Jozef Rulof uit den Haag. En er valt nu:

„Daartoe is hij alleen in staat, ik heb van hem gehoord. Mijn collega's vertelden het mij."

Soms uit Leiden dokter? Hebben ze iets overgehouden van Jeus? Een wonder is het! Juist, dokter, stelt u eens een diagnose door de menselijke stem te beluisteren? Dat kan alleen een meester en meester Alcar kan dat, Jeus niet, hij weet dat en buigt zijn klein menselijk hoofd

235

voor zijn meesters.

Maar, de moeite waard, is het niet zo? Dit is nu de kroon voor Jeus, hij krijgt thans iets anders te horen. Meester Alcar gaf hèm het vertrouwen én het weten, dat hij nu de garage mag verlaten en Jeus heeft dat vertrouwen volkomen. Dat zijn fundamenten voor de toekomst, lieve Crisje, hij gaat thans uit die rommel, hij is voor heel iets anders geschikt. Rustigjes hebben de meesters hem zover gebracht. En thans verder!

Jeus krijgt het kostbare bericht van zijn meester, dat hij uit de garage kan vertrekken, met het „Internationaal Congres" in den Haag van de Spiritualisten, vestigt hij zich als genezer, maar heeft meteen een tentoonstelling. Lady Conan Doyle krijgt twee tekeningen van hem, en men weet het al, hij is een bijzondere kracht, de Amerikanen willen hem naar de overkant slepen. Jeus lacht, want dat ligt allemaal in handen van zijn meester. Hij is de duiventil, zoals Mevr. G haar woning noemt, waar zoveel mensen in en uit vliegen, uitgevlogen, hij krijgt thans een andere taak van de meesters, hij gaat nu hogerop. Het is het einde van zijn gescharrel op straat, hij zegt de kar vaarwel, en

met geen cent in zijn zak komt hij thuis.
„Ik ben daar weggelopen, voor goed weggelopen. Ik heb de jongens alles maar laten houden, de meester zei het ook.”
„Wat heb je gedaan?”
„Ik moet genezen, de mensen komen nu tot mij en daar mag ik iets voor vragen. Volgende week heb ik zeventien patiënten.”
Ja, wat kun je daar nu tegen inbrengen. Niks! En ik moet straks boeken schrijven, trouwens, ik ben er al aan begonnen, ook al heeft dat nog niets te betekenen. Meester Alcar zegt, dat de garagetijd voorbij is. En de Wienerin kan hier niet tegenop, zij ziet immers niet wat hij ziet en hij hoort. Maar ja, het is me nogal wat. Zal wel goed zijn, „maar, Jeus, weet je dat allemaal wel zeker.” „Ik weet het, maak je niet ongerust en dat geld van de garage kunnen ze mij toch niet geven, ze hebben het niet eens.” Wat doe je dan? Dan ben je al blij dat je er uit bent, waar of niet? Maar zestien honderd gulden is tien millioen voor Jeus en de Wienerin. Jeus loopt maar weg, hij heeft het verstand ervoor gekregen, tevens de wijsheid. Eindelijk zij wij zover, Casje, dat heeft dertig jaar geduurd. Dertig lange jaren heb je aan Jeus gewerkt, maar je zult van zijn leven plezier hebben. En thans verder.
Ze bewonderen zijn schilderijen, hij krijgt geld in handen en kan even vooruit, hij verkoopt stukken. Is dat eventjes wat?

Aan de nieuwe dageraad is te zien, dat God een „Groot Gevleugelde” naar de aarde heeft gestuurd, maar dat ziet de mensheid nog niet. De enkelen die het kunnen weten, zien het nog niet, ook al krijgen zij de bewijzen van Jeus, maar dat komt nog. Immers, van ’n chauffeur kun je dat toch niet verwachten. Maar in den Haag leeft een profeet, hij kwam echter uit de Gelderse Achterhoek en zal zich mettertijd manifesteren. Hij praat plat, doch hij is een „ziener” van ongekende grootheid en kracht... wereld!! Of ook voor hem de haan driemaal zal kraaien, dat gelooft géén mens achter de kist!
Adios, schone tijd, .een eerlijke streep er onder. Wij zijn er lekker doorgekomen, Crisje. Hoera... moe’der, ik wod ’n dokter en ’n boe’keschriever... maor ik bun al ’n echte schilder geworre! En dat is allemaal voor Crisje! Voor Jan Lemmekus, zijn Anneke en Mina! Je gelooft het niet, maar hij is uit zijn eigen garage weggelopen! Zo’n vertrouwen heeft Jeus van moeder Crisje, wereld, mensen... doe het hem maar na! Waar zo’n stoffelijke stoel al niet goed voor is. Door zo’n ding te beleven kom je verder in het leven, maar dan heb je een Casje nodig en een meester Alcar om je te laten vliegen of je bent zelf bezig en nu kom je géén stap vooruit. Nu heeft Bennad gelijk en ben je waarlijk hadstikke gek. Je bent nu mens en ’n mens op eigen kracht is „niks” ... elke hoogmoed breekt je, maar iedere inspiratie boven je eigen dak, komt regelrecht van Onze Lieve Heer tot je leven en bewustzijn. Is dat niet zo, Edison? Socrates? Dante? Kom gerust op, wij hebben je iets te leren... doch ook wij kregen het!
De gevoelens in Jeus zeggen hem, alles is goed! En dat goede bedriegt je nooit! Eerlijk is eerlijk — Jeus kan er nu alles van vertellen!

een stilte die door het geluid gaat en een stilte occult kabinet

occult

een stilte die door het geluid gaat en een stilte occult kabinet

met stilte wereld van eeuwigheid rust en stilte

Daarom heen taal en woorden gebruiken om de stilte niet te laten vallen van eeuwige wereld